

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, 1996.
БРОЈ 132

КОАЛИЦИЈА „ЗАЈЕДНО“ ЛЕШИНАРИ У АКЦИЈИ

Саплитања и ударци с леђа, лажи и подметања, откривање бројних скандала с једне и с друге стране, оговарања, преотимање чланства, тужакања, јавне прозивке, прљава борба за превласт у београдским општинама, међусобна препуцавања лидера, па опет мржња... То је коалиција „Заједно“. Заједно у отимачини, лоповлуку, непоштењу и лагању народа.

Коалицији „Заједно“ (као да може постојати коалиција „Одвојено“) до 3. новембра, за када су заказани трећи Савезни избори, неће бити потребни предизборни окршаји и надметања са

странком на власти, па ће, такозвана, коалиција у међуврмену (а преостало је нешто више од 60 дана, дакле – више него довољно) у међусобним окршајима и надметањима победити саму себе.

Награда за подршку у издаји – кућа Вука Драшковића у Ул. Благоја Паровића 117, коју је добио од Слободана Милошевића

Биће то само још један доказ да све што се ствара („уједињује“) на лавиринтима, боље речено, вештачким основама, а по налогу и диктату „демократског Запада“ не може да заживи и опстане.

Тако ће Вук Драшковић (СПО) и Зоран Ђинђић (ДС) само затворити пун круг и наћи се тамо где су већ били на самом почетку овдашњег више-страначја, сада већ далеке 1990. године, и где су се доскоро, све док недавно некој „мудрој Западњачкој глави“ није пало на памет да споји неспојиво, и налазили.

Лоповлук по општинама

Од међусобних оптужби тресле су се, и на крају и пукле, две београдске општине – Стари Град и Савски Венац.

Демократе су у јавност из дана у дан износиле све нове и нове афере везане за отимачине стамбеног и још више пословног простора а у које су били уплетени челници Српског покрета обнове, и све тако до коначне оптужбе (коју су од тренутка када су постали „Заједно“ напрасно заборавили) да је Српски покрет обнове почео да сарађује са режимом и да се ради о странци која је, како су то демократе наглашавале увек и на сваком месту – „највећа опозициона штеточина“!

Ђинђић је у својим непробројним отвореним и јавним нападима на Драшковића говорио како је тадашњи председник општине Стари Град Јован Кажић, лопов и да је по директном налогу „породице Драшковић“ и за „породицу Драшковић“, у сарадњи са социјалистима покراо (на Старом Граду) све што му је пало под руке.

Приче о „поштењу“, нису, изгледа, биле ништа више од пуког маркетиншког трика демократа. Иако су им увек и свуда уста била пуна „поштења“, њихови цепови су били далеко од њега.

С једне стране оптужујући свог коалиционог партнера (не без разлога) за отимачину на Општини Стари Град, демократе су буквално опустошиле (још једну од централних београдских општина) Врачар! Круна њиховог „поштења“ на Врачару су нове страначке просторије у (ни мање – ни више) кући, у једној од најелитнијих београдских улица, улици Пролетерских бригада.

Срећно уселење у „скромне“ нове просторије очекује се ускоро. Поште-но!

„Поштено“ је, затим преузело контролу и над пословним простором и стамбеним фондом општине Стари Град, што је Вука Драшковића посебно погодило па је позвао социјалисте да заведу привремене мере како Ђинђић не би даље пустошио Вукову „прђију“.

Далеко од тога да је информативна служба Српског покрета обнове седела скрштених руку. У овом својересном рату у опозицији СПО је имао благу предност, будући да је у свом страначком листу, чији је директор (савим случајно) супруга председника партије, могао да објављује наручене текстове о свом најљућем противнику – Зорану Ђинђићу.

Вук и Сулејман Суљо Угљанин: подршка аутономији Рашке области – од гатачких муслимана најгори су Вук и Дана

„Жирес“, грофица и луксузно поткровље

У току вишегодишњег бављења председником Демократске странке, Српски покрет обнове је преко „Српске речи“ – осим што је читаву Демократску странку прозвао „жуто предузеће“, открио још да је Ђинђић од немачке обавештајне службе, за коју још увек ради (или је можда престао од када је „Заједно“) добио конспиративно име „Жирес“ и пуно пара (немачких) на рачуну. Исто то (паре) Ђинђић је, према писању СПО-вог страначког гласила, добио и од бивше жене, некакве немачке грофице, од које га је, опет према тврђњи „Српске речи“ делила више историјска дистанца, него пристојна разлика у годинама.

Од тих пара, говорило се тад, Ђинђић себи приуштио стан (луксузно поткровље) од преко стотину квадрата у строгом центру града и оно што мало ко може себи да приушти, за приватно лице значајан, удео у деоницама компаније „Кола-кола“.

Вукова „јазбина“ између Човића и Томића

Свим овим оптужбама, наравно ништа није сметала чињеница да су објављене у листу чија се директорка са својим супругом, у међувремену, преселила у више него луксузну кућу (!) у елитном београдском насељу у коме тренутно станује и један Мирко Марјановић, Драган Томић и Небојша Човић.

Драшковићи су ову огромну двоспратницу, са баштом која се подразумева, ваљда зарадили својим „опозицио-нарењем и жестоком отпором режиму“!

Ђинђић је тада назван и „убицом Студија Б, а тешко се могао пронаћи текст у коме није спомињао онај фамозни во који се пекао на Палама.

И, док је Српски покрет обнове јавно правдао и био пун разумевања за

прошлогодишња НАТО бомбардовања Републике Српске, Ђинђићеве демократе су, за потребе камера оних који су били вољни да од тога направе ТВ-прилог, пред Америчком читаоницом (као да су бомбардовање наредели амерички новинари и писци), палиле свеће и америчке заставе – исказујући на тај начин максимум „подршке српском народу у Републици Српској, који су у стању да смисле и спроведу у дело.

Све то им, нешто касније (9. марта 1996. године) после извесног затишја у међусобним односима, није засметало да заједно са НАТО - странком (читај СПО) стану под исту ту, дакле америчку заставу, јер су тада, по директиви моћника из земаља под чије су заставе стали, већ били „Заједно“.

„Заједно“ по налогу НАТО пакта

Да „заједно“ мора да опстане што је дуже могуће, било је јасно већ на самом почетку и то по (спољној) равнодушности којом је дочекан још један текст у „Српској речи“, овога пута из пера саме Данице Драшковић, а у коме је на најгори могући начин напала и Демократску странку и самог Ђинђића. Оптужбе за непоштење, пијачно ценкање око учешћа у броју посланичких мандата и неискрено миротворство остали су без реакција. И Ђинђић и демократе су се правиле да не виде и не чују, али је стара мржња остала да живи, овога пута испод наметнуте маске заједничких конференција за новинаре, заједничких осмеха и држања за руке. Преостало је само причекати да и та маска спадне. Крајем јула ове године „Заједно“ пуца на једном тексту и једном „пребегу“. То што ни једно ни друго нису новине у међусобним односима само је још један доказ о трулости темеља ове, назови, коалиције.

О текстовима је већ било речи, а опште је познато да су „коалициони партнери“ једни другима, са задово-

љством, на свим нивоима, преотимали чланове. И, скоро да би се могло рећи да је у свему томе Демократска странка боље прошла, готово профитирала – када би се за тренутак заборавило о којим се и каквим, заправо, људима ради:

Изнова почињу међусобне оптужбе – Вук Драшковић јавно оптужује Зорана Ђинђића за „трговину мандатима“ и за „кршење договора из марта месеца“. Српски покрет обнове по први пут, од марта на овамо, заказује и најављује самосталне митинге у Србији.

Из Демократске странке стижу одговори Драшковићу – „Не мешамо се ми теби у листу, не мешај се ни ти нама!“

Крадљивац кожных јакни

Ствари се заоштравају када су средином августа из Српског покрета обнове демократама поручили да они „ни по коју цену неће заједно са неофашистом Парошким!“ (некада чланом СПО, сада чланом ДС) и када је Даница Драшковић коментарисала све лоповлуке и отимачине директора „жутог предузећа“ (З. Ђинђића). Наиме, на недавном судском процесу Марјановић-Ђинђић социјалисти су из судских списа ископали да је „поштени“ Ђинђић већ био осуђен на шест месеци затвора и то због крађе. Зоран Ђинђић – обична лопужа.

Разлика између њега и Мирка Марјановића је само у томе што је премијер Србије велики, а Ђинђић мали лопов. Иначе, принципијелна разлика између њих двојице не постоји.

Осим по самопослугама, продавницама и књижарама, председник такозване Демократске странке, а према речима Данице Драшковић, посебно се истицао у крађи кожных јакни. Уосталом, то и иде уз Зокијев „европски имиџ“.

Даница, значи, већ зна да од „Заједно“ нема ништа. Можда управо стога Српски покрет обнове спомине самостално учешће на изборима.

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Генерални директор:
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

**Помоћник главног
и одговорног уредника:**
Огњен Михајловић

Редакција:
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић,
Марина Јочић

Техничко уређење и штампа:
Штампариа ЕТИКЕТА
Коњевини – 32000 Чачак, тел.
032/53-949

Редакција прима пошту на адресу:
„Велика Србија“, Француска 31,
11000 Београд

Ђинђић на све то одговара плакатом на коме је, испод речи „Заједно“ фотографија Зорана Ђинђића – самог!

У овом стању расула такозвану коалицију затиче Лиљева (његова - врло условно говорећи) одлука о расписивању избора.

Као што је већ речено – њима неће бити потребан нико други – осим њих самих за предизборне окршаје.

То да су: највећи лопови, да су „жута предузећа“ да су „највеће опозиционе штеточине“, да су политичке проститутке, ситна фукара или пијачни трговци мандатима – нису им рекли српски радикали.

То су једни другима рекли сами, рекли су то лидери странака које су наводни коалициони партнери.

Поштено? Нема шансе!

КАКО ЈЕ СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ РЕШИО СТАМБЕНО ПИТАЊЕ ПОРОДИЦЕ ДРАШКОВИЋ

ВИЛА „ДРАШКОВИЋ“

Иако прелепа, није из класе „карингтонки“. Вукова вила припада новом типу – „дејтонкама“, које се деле за заслуге у спровођењу мира који нема алтернативу. Напокон међу својима или Вук и Дана у Кошутњаку. У Србији се зна ко где станује: где радници, где избеглице, а где власт

Да је вила породице Драшковић, у Улици Благоја Паровића под бројем 117, у некој другој земљи, била би то само још једна потврда теорије по којој је иза сваког успешног мушкарца још успешнија жена. У овој земљи важе друга правила, овде иза сваког успешног мушкарца (и његове жене, поготово) стоје – комунисти. Најбољи доказ је прелепо архитектонско знање са претпоследње странице „Велике Србије“. Наравно, то не значи да Вук и Дана Драшковић нису зарадили, до последње цигле, ову лепоту у Благоја Паровића. То што поред стана имају и кућу у елитном београдском насељу је потпуно нормално. Данас се у Србији одлично зна где станују, радници, где избеглице, а где власт. Дакле, Драшковићи су међу својима. У фирми за коју он ради тако се решава стамбено питање, једанпут за сва времена, за све генерације унапред. Иако малобројни, Драшковићи користе ову вилу и још један велики неколико стотина квадратних метара, стан са два нивоа који се налази у једном другом ексклузивном насељу. Што не би узели оно што им припада?

А заслужено је. Био је то мукотрпан пут од секретара кабинета Мике Шпиљка, преко дописника „ТАНЈУГ“ – а задуженог за ширење „истине“ о несврстаној Југославији, до харизматичног опозиционара. Треба ценити његове напоре на непрестаном дезинформисању домаће и стране јавности, јер сигурно да није било лако од диктатора правити демократу, а још теже од Страдије земљу Дембелију. Вилом коју је Драшковић добио на поклон од Милошевића комунисти доказују да цене његове заслуге. С обзиром да сада располажу са више од 700 квадратних метара стамбеног простора, многобројна породица Драшковић (Вук, Дана и свастика) сада има по особи више од 250 квадрата. Додуше, постоје индиције да му кућа у Улици Благоја Паровића пре свега служи као полигон.

Практични архитекта је предвидео велики број балкона па Вук опозиционар до миле воље може да увежбава командовање демонстрацијама. Дорађивање балконске тактике заиста му је потребно јер је задњи пут, Голуб Драшковић добро удесио све оне који су се нашли испод његове терасе.

Пут до виле у Ул. Благоја Паровића 117 био је заиста трновит па је за Нову 1992. годину морао за Милошевића да обави још један прљав посао. У слављеничкој атмосфери обећао је муцахедину Суљу Угљанину стару Рашку. Ништа од обећане ампутације руке, како би се иначе куцнули чашама после братског договора?

Била је то само прва услуга муслиманима. По Милошевићевим инструкцијама на једном наступу у сарајевској Скендерији позвао је Србе из тадашње БиХ да не изађу на изборе. Преко Вука, Милошевић је још тада покушао да уради оно што је урадио сада у Дејтону.

Када је почео рат није имао три чисте да крочи на тло Републике Српске. Штета, јер је био пун идеја како зауставити рат у време када су муслимани губили. Ипак, није му пало на памет, да иако су и он и његова супруга Дана тврдили како су муслимани жртве, да их прими у вилу коју су добили од Милошевића. Као избеглице, наравно.

Једна од највећих обмана замишљена у Милошевићевој, а изведена у Вуковој режији звала се ДЕПОС. Врхунац ДЕПОС-овог доприноса демократији био је сабор испред Савезне скупштине, после којег су последице биле сличне онима од 9. марта. Некадашњи Дворски (данашњи Пионирски) парк данима је после излева демократије смрдео по амонијаку. Али, права услуга Милошевићу је тек следила. Вуков ДЕПОС је социјалистима уступио Нову демократију у тренутку када је Милошевићу очајнички требао појас за спасавање.

После Дејтона није било више потребе да Вук по задатку контрира Милошевићу. Требала му је подршка за издају српског народа и ту му је Драшковић прискочио у помоћ. Ревносније од свих потписника „мира који нема алтернативу“ Вук се залаже за сарадњу са хашким судом и на тај начин отвара пут за оно што Милошевић не сме гласно да каже и тако изгуби и оно мало преосталих гласача. То што љагу преузима на себе, Вука не брине, он је материјално и стамбено обезбеђен. Вилу је зарадио помажући Милошевића и на знатно нижем политичком нивоу – општинском. У београдским општинама његов СПО уредно сарађује са социјалистима. Тамо где је добио већину гласова, у општинама Савски Венац и Стари Град, Милошевићева странка нема шта да брине. Све њихове жеље СПО уредно испуњава и нема говора о неком напуштању општинских фотеља које су изузетан извор прихода братских странака. Да о решавању стамбених питања не говоримо.

То је само мањи део Драшковићевих заслуга, а сви они који су заинтересовани за комплетан списак могу да се обрате на његов директан телефон у крваво зарађеној вили. После позивног броја за Београд (011) треба бирати бројеве: 254-02-59, тако ће уједно бити отклоњена сумња да ли трочлана породица Драшковић заиста станује у овој вили.

Додуше, овај број телефона Вук ће ускоро због сталних позива обожаваца његове куће можда и променити. Зато, пожурите!

Још од Брозових времена, Срби су овакве грађевине по својој земљи крстили разним именима. Најраширенији израз је „карингтонка“, по презимену богате породице из једне ТВ

серије. Ова би могла бити „дејтонка“, пошто је могуће да је Милошевић одвојио за многобројну породицу Драшковић управо после хорора из Дејтона. За Вукове заслуге, као и обично.

Ако коза лаже, рог не лаже: кућни број виле „Драшковић“

Вук међу лешинарима (Вукова кућа поред куће Драгана Томића и Небојше Човића)